

насърчалъ всякакъ съврѣменника си великійтъ святитель и ревнитель на народното просвѣщеніе, Търновскійтъ Патриархъ Евтиміа. Шишманъ е повдигналъ черквы и храмове и обновилъ много мѣнастыри, които по онова врѣме сѣ служили и за училища, дѣто ся въспитвали свещенници и юноши, които испослѣ стѣпвали въ държавнѣ службѣ.

Държавный-тъ печатъ на този послѣдень Българскій царь и Златна Повеля (Хрисовуль), съ коѣто той покланя голѣмы имоты на Рылскій мѣнастырь, ся намѣрватъ спазены и до днесъ въ тѣзи знаменитѣ нѣкога си обитель. Тази Повеля е издадена на 1373итѣ годиниѣ.

Почитаніе на старытъ.

Дѣцата и младиѣ сѣ длѣжни да почитатъ старытъ, да слушатъ съвѣтыѣ имъ и да живѣѣтъ споредъ добрыѣ тѣхны примѣры; защото неопытностьта на младостыѣ има нуждѣ отъ разумностьѣ на онѣзи които сѣ живѣли много години и сѣ прочели и видѣли много работы.

Всичкы образовани народи въ старытъ и новы врѣмена сѣ имали на почетъ старческыйтъ възрастъ. Египтениѣ всякога вдѣхвали на чедата си най дълбокото почитаніе къмъ старостыѣ. Когато срѣщали старецъ отбывали ся, за да му устѣпятъ пѣтыѣ да мине; и ако ся случало да влѣзе старецъ нѣкой, тамо дѣто тѣ сѣдѣли, ставали тутакъси и стояли правы, до дѣто той ся намѣрвалъ при тѣхъ. А у Спартанцыѣ имало законъ, който заповѣдвалъ на младиѣ да ставатъ правы, кога ся случи да мине по край тѣхъ нѣкой старецъ, да мълчатъ когато той говори, и да му струватъ пѣтъ когато го срѣщнаѣтъ.

Еднѣжъ единъ старецъ отъ Атинѣ отишелъ въ Діонисіевый театръ, дѣто имало събрано множество зрители насѣдали, а той напраздно търсяше мѣсто дѣ да сѣдне. Млади нѣкои Атинейци, като го видѣли издалечъ, выкпѣли му да дойде при тѣхъ; но когато на поканваніето имъ едва сѣ голѣмъ трудъ сполуча да стигне до тѣхъ, ето тѣ, намѣсто да го приѣматъ и да му сторятъ мѣсто, държали го